

Bir Anne Ağlıyordu

– Mosell 07 · 25 Nisan 2015

BİR ANNE AĞLIYORDU

Bir anne ağlıyordu .Tamamen tesadüf dü gördüklerim. köyümden yatılı sağlık lise sınavları için gitmiştim.Geleceğimi bir düzene komak için. Akrabamız vardı aynı candan kandı. Emmi çocuklarıydık. Gideceğim aile. Babamla köyden onların ev adresine doğru yol aldık. Giderkende birden ulaşılmıyor önce kendi köyünden başlıyor macera. "Köyün durağında minübüse bindik "Kazamızda indik. Biraz kısa bir yol aldık terminale doğru gitik. Biletlerimiz iki kişilikti. Babam ve benim içindi. Herşey yolunda. Kısa beklemeden sonra yol aldık. Sınav a gireceğim " Şehir üzeriydi gideceğimiz istikamet. "O "Şehrin yolcusuyduk. Otobüs harekete geçti. Kendi güzergahımızda seyre daldı. Gideceğimiz yerinde hedefi belliydi. Tanıdıkda konaklama. Benim sınavım içindi.

Sınav " Şehirin`de terminalden indik. Babam bir taksi tuttu yol üzerinden. Demeki kendine güveniyordu. Cebinde parası vardı öyleya!. Beni şehirler arası otobüslerle götürmedi. Direk taksi tutumuştı. Annemde ayıp olmasın diye elimize bir helke yoğurt tutuşturdu bir kaçta köy erzahları bulgur v.s gibi giderken boş gitmeyin diye. Gideceğiniz yer elinize bakar ayıp olur düşüncesiyle. Öylede oldu. Taksie daha el etmeden oralarda bilirlermiş müşterilerini . Yanımıza bir taksi eğlendi. Amca binin nereye götüreyim dedi bindik taksie. Hedefimizde belliydi söyledik taksiciye o güzergeha doğru sürüyordu. Dediğimiz gibide oldu.

istediğimiz adreste indik . Onlarda benim emmi çocuklarımdı kadın ve koca . Akriba evlilikleriydi. Babamında herikisi yiyecekleriydi. Adrese vardığımızda elimizde helkeyle yoğurt ve diğer erzahlar bir adım ev arası mesafeydi. Karışılarken bizleri abiyim ve ablamın yüzlerinden belliydi gözleri parlıyordu . İçleri içlerine sığmıyordu. Neden babamı babaları yerine koyarlardı her daim saygılarından; çünkü emmileri gelmişti ziyaretlerine.

"O günü öylece sevinç içinde geçirdik topluca. Bol bol misafir perver davranışlarıyla. Ertesi günü benim sınav kayıt işlemlerim yapılacaktı abiyimle çıktık yola istikamet sınav merkezi olarak bir hastaneydi zaten bende sağlık lisesine girmek için kayıt işlemlerimi yaptıracaktım galiba. Gittik abiyimle kayıt işlemlerim için sınav olacak binaya. İşlemler yapıldı. Ertesi gününde sınav günüm olacaktı. Binadan çıkarken Hastane önünde bir anne ağlıyordu. Ellerini dizlerine vurarak ağıtlar yakıyordu. Nedeni nedir bilinemez. Yanık sesi göğü inletiyordu. Bir okadarda kocaman bir binanın önünde yapayalnızdı , oysa orası çok kalabalıktı.

Kimseler bakmıyordu bilene köylü kadınıydı sanki siyahlar giyinmişti, kendisi diyor ben karayım güneş bir okadarda kavurmuştu tenini yüzleri ağır bir darbe almış gibi çizgilerle doluydu yaşından da yaşlıydı çektiği acılardan demekki!!.. Ağlayan anne orada tek

başına yalnızdı. Kimseler bakmıyordu ona. "Orası şehiryâ!. Köylü kadının feryadına!. Hemen amcamın oğlu kadına doğru yürüdü iki metre boyunda boylu boslu bir okadarda yakışıklıydı modern bir insandı. "O "Şehrinde gözde insanlarından sayılır, sevilir kendisi. Öylede sıcağı abiyim.. Babamı; babaları erken öldüğü için ziyaretlerinede vardığımızda baba bellerdi emmi dedilermi bin emmi çıkardı o zamanlar insanlarımızda sevgi vardı.. Medyatik sevgi değil hücrelerinde vardı insanlarımızın!.

Şimdi ne oldu yerini internet aldı herkes birbirine küfür eder oldu. Kimse kimseyi tanımaz oldu. Bunlarıda göz ardı etmiyorum. Durumda vahim gözüküyor böylede giderse sonumuz hayır ola.. Eskiden can bağın bilene olmasa aynı ülkenin çocukları olman bilene seni, onu birbirine yakınlıyordu öyle yaşadık. Abiyim dayanamadı bu ağlayan annenin çaresizliğine iki adım atmadan arkasına doğru yöneldi ağlayan anneye doğru çevirdi yüzünü ; Ana ne oluyor söyle derdini !. Ananın üzerinde kara oyalı bir yazma, bacağında "Şalvar zatende karalar giyinmişti pek allı dallı renkler göremiyordum bu ağlayan ananın üzerinde;

dizlerini dövüyordu, oğlum, oğlum beni yalnız bırakma ciğerim diye dövünüyordu. Abiyim sordu ne oldu ana ?.. Oğlum öldü!. Ciğerim öldü!. Anan kurban olsun ben seni bırakır nasıl giderim diye ağıtların sesi göğşe doğru kendini yırtarcasına yükseliyordu. Bir rüzgarın fısıldısı gibiydi gerçekten acı acı!.. içinin hüznünü dışarı haykırıyordu.

Kocaman "Şehir çok kalabalıktı" . Anne oracıkta yapa yalnız bir ağacın altında çaresizce derdine yanıp kendiyi kalmıştı; birtek kendiydi o koca "Şehirde. Oğlu terk etmişti bedenini; anesini yalnız bırakmıştı elin büyük kalabalık Şehrinde. Ağlayan anne sorduğumuzda anadolunun bir köyündenim demişti. Bizde anadolunun oralara yakın bir köyündendik aynı Şehirlerden değildik ama oranın insanlarında hüznlerinin aynı olduğunu bilirdik bizim gibiydik. Anam anam dedi abiyim sarıldı inanın kendi anası gibi .

"İşlerimizin yoğunluğundan dolayı oradan ayrılmıştık sahi ne oldu ağacın dibinde çaresizce kıvranan anneye!?!?.. Sanırım o hüznle karalar bağlamış oğluna ağlıyordu...Yine çaresizce yapayalnız elin memleketinde karalar bağlamış vaziyetde tek başınaydın kim bilir kimi kimsesinde yoktu oralarda.. öylede bir anı yaşadım o koca Şehirde gözlerimle şahit olmuştummmmmmm benimde gençlik devremdi ama bilirdim acılarında en büyüğünüüü... Bu da onaltı yaşındayken o zamanlarda hayata dair küçük bir anımdı... saygıyla...

Dönüş Korkmaz..

25. Nisan.2015... bernkastell_Kues'dan.....